

Adevărul e că se simțeau mai încolțiți și mai vulnerabili decât atunci când se aflaseră față în față cu rebelii libieni, pentru că în Libia știau cu cine se înfruntă și aveau și apă, iar acum apa devenise cea mai mare problemă a lor.

Singurul puț peste care au dat secase, și dintr-o mică oază pe vremuri îmbeșugată mai rămăseseră doar trunchiurile mâncate de viermi ale unui pâlț de palmieri și o masă informă de noroi cenușiu din care, după ce au săpat mult, a ieșit un pic de apă atât de stătută și de puturoasă, că până și animalele au refuzat s-o bea.

Chiar în noaptea aceea, Yusuf l-a luat de braț pe șeful lui și s-au îndepărtat cale de câțiva metri de restul grupului.

— Știi că ți-am îndeplinit mereu ordinele și nici prin gând nu-mi trece să comentez în vreun fel deciziile tale, dar bănuiesc că lucrurile îți cam scapă de sub control, a spus el. Ori ținem mai aproape de drumurile umblate, ori până la urmă murim cu toții.

— Știu.

— Unii dintre noi au început să fure apă, și asta e semn rău.

— Și asta știu, și de-acum înainte o să împușc pe oricine se apropie de ea fără permisiunea mea.

— După umila mea părere, nu asta e soluția, pentru că setea duce la nebunie și unii vor prefera să moară împușcați decât să înnebunească.

Șeful lui, care părea să admită că are dreptate, a oftat adânc și la urmă a spus, nu foarte sigur pe el:

— Cred că mai putem suporta încă vreo câteva zile...
Tu ce părere ai?

N-a obținut drept răspuns decât o lungă și îngrijorătoare tăcere.

— De acord..., a mormăit Omar el Khebir prost dispus, când și-a dat seama că celălalt n-o să-i răspundă. Dacă lucrurile nu se schimbă, și mă tem că nu se vor schimba, mâine-noapte o luăm spre drumul caravanelor.

Cu toate acestea, și contrar tuturor așteptărilor, lucrurile au început să se schimbe în ziua următoare, din clipa în care Tufeili, omul ce de obicei mergea în avangardă, a ridicat o mână, cerându-le să se oprească în timp ce cu cealaltă arăta către un punct din depărtare.

— Ce e aia? a întrebat el derutat.

Au scrutat orizontul cu ochii mijiiți, acoperindu-i cu mâna în chip de vizieră, dar în ciuda faptului că erau oameni obișnuiți cu spațiile deschise, le-a fost imposibil să distingă cu claritate obiectul semnalat, din cauza unei reverberații ce distorsiona contururile, îngreunând vederea.

Până la urmă, tot cel care l-a văzut primul a fost și primul care a spus:

— Prea mic ca să fie un camion.

Yusuf a optat pentru metoda rapidă și a scos vechiul binoclu de companie din tocul lui, apoi a încălecat pe cămilă și s-a ridicat în picioare pe șa cu iuțeala celui care făcuse asta de multe ori.

După câteva clipe, timp în care a reglat distanța, menținându-și echilibrul ca un acrobat abil, a spus:

— Par a fi resturile unei avionete.

— Ieri la prânz mi s-a părut că văd una..., a spus Tufeili.

— Și de ce n-ai zis nimic...? l-a întrebat Omar el Khebir iritat.

— Pentru că dormeați cu toții și zbura așa de sus că n-avea cum să ne vadă.

— Nu se știe niciodată ce se poate vedea din avion..., i-a întors-o Yusuf prost dispus în timp ce sărea din șa. Chiar și pe un cretin care fumează, că fără îndoială asta făceai. Blestematul ăsta de viciu o să te omoare până la urmă! Ce părere ai...? a întrebat apoi întorcându-se către Omar el Khebir.

— Că important e să știm dacă a aterizat că așa a vrut sau s-a dacă a căzut, a răspuns el sec.

— Fără îndoială a căzut, pentru că are botul înfipt în nisip, și coada ridicată aproape doi metri în aer, i-a spus Yusuf. Acum câțiva ani am dat de una aflată în aceeași poziție. Probabil când aterizează în câmp deschis dau de nisipul moale și cad în bot. Pilotul părea să stea acolo de vreo doi ani, pentru că era aproape mumificat.

— Și ăsta ce caută pe aici? a întrebat Tufeili. Trebuie să fii nebun să intri prin părțile astea ale deșertului cu o asemenea vechitură...

— Mai nebun trebuie să fii să intri pe jos, și uită-te la noi, a comentat Yusuf. S-ar putea să fie vorba de un contrabandist de medicamente, sau unii din ăștia care culeg mostre ca să vadă dacă sub nisip se află petrol, gaz, apă, și mai ales uraniu... Așa au descoperit straturile acvifere din Libia, care sunt ca niște mări de apă dulce ce se află de milioane de ani sub pământ.

— Dacă am găsi noi unul din straturile astea acvifere...!

— Nu ți-ar folosi la mare lucru, pentru că de obicei sunt la mai bine de două sute de metri adâncime, și nu știi cum te-ai descurca.

— Puteți să tăceți odată din gură...? a izbucnit Omar el Khebir exasperat. Încerc să mă gândesc, pentru că e clar că în aparatul ăsta e apă, dar dacă pasagerii sunt încă în viață, o să avem probleme.

— Ce fel de probleme?

— Ar putea să tragă în noi, și noi, nu.

— De ce?

— Pentru că dacă vreun glonț nimerește rezervorul de combustibil, sare tot în aer, și la revedere apă... Omar el Khebir a făcut o pauză, de care a profitat pentru a-și scoate turbanul și a-l pune la loc cu mare grijă, în timp ce preciza: Trebuie să ajungem la o înțelegere și să le dăm cămilele de care au nevoie ca să plece de acolo în locul apei de care avem nevoie noi.

Au pornit din nou la drum și, în ciuda reverberației, după câteva minute au putut constata că Yusuf avusese dreptate. În față le-a apărut o avionetă roșu cu alb, înfiptă în nisip și cu coada în sus, iar la câțiva metri mai încolo erau îngrămădite câteva bidoane pătrătoase de plastic.

Când au ajuns la mai puțin de un kilometru de ea, Omar el Khebir a tras un foc în aer și, în ciuda faptului că a așteptat câteva minute după care a tras din nou, n-a apărut nimeni.

— Au murit, a conchis Tufeili.

— Ori au plecat, i-au răspuns ceilalți.

— Dacă nu, și-ar fi luat toată apa...

Dintr-odată, mercenarul care mergea la urmă s-a prăbușit; cel ce se afla în apropierea lui s-a întors să vadă ce i s-a întâmplat, dar a scos imediat un geamăt și a dus mâinile la burtă, aplecându-se în față.

Yusuf s-a aruncat cu capul în nisip în timp ce striga:
— La pământ! Trag în noi!

Reacția a fost foarte rapidă, cum se întâmplă de obicei cu oamenii obișnuiți cu ambuscadele, pentru că într-o singură clipă au reușit să oblige animalele să îngenuncheze ca să se protejeze, cu toate că de data asta nici măcar nu puteau să-și dea seama după zgomotul împușcării din ce parte erau atacați.

După câteva clipe, un al treilea membru al grupului a căzut mort, și doar atunci camarazii lui au putut să-și dea seama că blestematul acela de trăgător care-i urmărea cu atâta stăruință se ascundea într-un loc aflat în dreapta lor.

Încercau să-i localizeze poziția în momentul în care s-a întâmplat ceva ce i-a făcut să încremenească de uimire; din cabina avionetei a ieșit un negru foarte înalt care, după ce a dat la o parte pana de lemn care susținea aparatul în echilibru într-un unghi de patruzeci și cinci de grade, s-a agățat de coadă în chip de contragreutate, și foarte repede a reușit să facă aparatul să-și reia poziția normală.

Cum nu se afla în bătaia puștii, Omar el Khebir și oamenii lui n-au putut face altceva decât să se uite la el cum îi salută cu un gest al mâinii, în timp ce dădea foc grămezii de bidoane din plastic, care având încă resturi de combustibil în ele, s-au aprins pe loc și au scos o perdea groasă de fum.

— Canalie nenorocită...! a exclamat Yusuf indignat, neputând să facă altceva. Le semnaleză poziția noastră celor care ne caută. N-a fost un accident, a fost o capcană.

Ca și cum ar fi vrut să-i întărească spusele, slăbănogul Ameney, cu un rânjel malițios și satisfăcut, și-a scos din buzunarul de la piept al cămășii o havană enormă, pe care a aprins-o cu un calm studiat.

— Ce facem? a întrebat nervos Tufeili. Dacă rămânem aici, până la urmă o să ne omoare pe toți, unul câte unul.

Șeful lui s-a uitat disprețuitor la el și a spus:

— Să fii mercenar și să pretinzi să nu încerce nimeni să te omoare e ca și cum ai fi frizer și ai pretinde să nu te umpli de păduchi.

În ceea ce-l privea, lunganul de somalez a mai rămas o vreme să fumeze cu exagerată delectare, atât cât a crezut că e prudent, apoi a intrat la loc în cabină și a pornit motorul. Zgomotosul aparat a început să se miște în linie dreaptă, ridicând în urma lui un nor de praf care îngreuna și mai mult vizibilitatea, iar după puțină vreme a cotit spre dreapta, a luat viteză și, trasând un semicerc, a ajuns lângă Gacel Mugtar, care și-a făcut apariția dintre stâncile unde stătea ascuns.

De îndată ce tuaregul a urcat la bord și a închis ușa, pilotul a accelerat la maximum, iar veterana avionetă, de-acum mai ușoară, s-a ridicat imediat în aer, trasând câteva cercuri la mare înălțime înainte de a se îndrepta spre vest.

Când nu se mai vedea decât un mic punct în zare, Omar el Khebir a dat ordin să fie îngropați morții și